Laurenţiu Demetrovici
Vitrina cu efemeride

Se trezi brusc în fața porții. Dintre ceilalți, nici unul nu-şi cunoştea originea şi nici destinul lor nu le era prea clar. Ştiau doar că trebuiau să treacă de partea cealaltă a barierei energetice, de unde nimeni nu se întorsese să dezvăluie cele ascunse, şi asta nu era prea uşor. Cei aleşi, sau poate mai iuți, reuşeau printre primii, ceilalți trebuiau să aştepte resemnați.
În ciuda necunoscutului, înghesuiala era relativ mare şi uneori ajungeau să se împingă unii pe alții. Bariera ridicată lăsa să treacă un şir lung, ordonat. La răspântii, supuşi unor reguli accesibile doar inițiaților, o luau care încotro în hățişul traseelor jalonate cu obstacole comandate după algoritmi nemiloşi. Orice disfuncționalitate aducea cu sine repercursiuni greu de imaginat. În atari situații, după zbateri dureroase, lipsiți de vlagă, dispăreau înainte de-şi împlini destinul.
Avalanşa descărcărilor lumina difuz volumul paralelipipedic. Fascicule acoperind tot spectrul dansau aparent haotic, marcându-le jertfa. Undeva în profunzime un grohăit animă biomasa, provocându-i o deplasare uşoară. Subjugată emisiei de radiații, aceasta părea absentă.
Din loc în loc, pragurile se activau discret, distribuind mulțimea nerăbdătoare. Călătorea de ceva timp şi, cu toate că părea improbabil, avea impresia unui deja vu. Ținta nu putea fi prea departe şi cu toate acestea efortul aparent incomensurabil îl marca încetul cu încetul. Ceva nu era în regulă, deşi toate semnalele arătau contrariul. Surpriza avea să apară curând, în spatele următorului obstacol. Aglomerația îl luă prin surprindere, țipete disperate se auzeau difuz şi nu puțini erau cei care cedau, dispărând fără rost. Nici măcar locurile rămase libere nu erau suficiente în fața avalanşei noilor veniți. Împins de colo-colo, vizibil marcat în fața dispariției iminente, încerca, cu ultimele resurse, să supraviețuiască.
În răstimpuri, un icnet marca momentele de satisfacție. Nimeni nu putea spune cu precizie când spectacolul de culoare s-a împotmolit. Cert este că în clipa imediat următoare masa execută o deplasare amplă pe lungime, îndreptându-se spre generatorul blocat. Contactul cu acesta produse vibrații puternice de-a lungul şi de-a latul structurii.
Mai mult mort decât, viu, traversă comutatorul deblocat ca prin miracol şi, pe măsură ce accelera, puterile îi reveneau încetul cu încetul. Cum era şi normal, toți în jurul său radiau. Privi în urmă şi se umplu de fericire la vederea puhoiului care-i urmă. Un ultim hop şi țelul fi-va atins.
Scintilațiile îşi reluară mişcarea zglobie. Reacția nu întârzie să apară. Urâtania regurgită aparent mulțumită, deplasându-se în cealaltă extremitate. Ajunsă la destinație, îşi reluă starea de apatie.
Întunericul îl învălui brusc. Undeva, departe înainte, câțiva semeni se contopeau într-o aură ireală şi efemeră. Acum nu mai era nimic, doar neantul şi fărâma de timp. Impactul îl transformă într-o mare mare de lumină care-l învălui ca o plapumă, îndeplinind menirea.
Colosul se apropia inexorabil. Dunga luminoasă stăruia de ceva vreme, însoțită de acordurile grave ale menestrelilor. Impactul a fost decisiv. Cu un şuierat prelung, radiația deveni punctiformă şi liniştea puse brusc stăpânire peste încăpere, în timp ce pe suprafața sticlei apărură pete albicioase.